

M. 22.04.26 1

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 03 0 U 026559 26 U
Tuzla, 22.04.2026. godine

Kantonalni sud u Tuzli, sudija Mihaela Jovanović, uz sudjelovanje zapisničara Mirjane Kanjić, u upravnom sporu pokrenutom po tužbi tužitelja Udruženje građana „Ne diskriminacija, ne mobing“, ulica Maršala Tita do broja 34, Lamela A, Tuzla, kojeg zastupa punomoćnik Emir Mujezinović, advokat iz Tuzle, protiv rješenja tuženog- Rudnika uglja „Kreka“ d.o.o. Tuzla broj 01-114/26 od 08.01.2026. godine, kojeg zastupaju punomoćnici Anesa Bajrić, advokatica iz Tuzle i Adel Kopic, advokat iz Sarajeva, u nejavnom rješavanju, dana 22.04.2026. godine donio je sljedeću:

PRESUDU

Tužba se uvažava, pa se osporeno rješenje, bliže navedeno u uvodu presude, poništava i predmet vraća tuženom na ponovno odlučivanje.

O b r a z l o ž e n j e

Protiv osporenog akta bliže opisanog u uvodu presude, kao konačnog u upravnom postupku, tužitelj je dana 18.02.2026. godine, podnio dozvoljenu i blagovremenu tužbu za pokretanje upravnog spora.

Iz navoda tužbe slijedi da se osporeni akt pobija zbog nepotpuno i nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede pravila postupka te pogrešne primjene materijalnog prava.

Činjeničnim supstratom tužbe, u relevantnom, predočilo se: da je tužilac zahtjevom od 03.03.2025.godine tražio od tuženog da mu se dostave podaci u vezi sa objavljenim javnim pozivima za popunu upražnjenih radnih mjesta u periodu od 01.01.2003.-31.12.2014.godine, koliko je primljeno radnika i na kojim radnim mjestima, da li je bilo žalbi na donijeta rješenja o prijemu u radni odnos, i ko su žalitelji. Da je tuženi donio rješenje br.01-7678/25 od 15.12.2025.godine, kojim nije u cijelosti postupljeno po zahtjevu tužitelja, a samo rješenje je donijeto nakon više od 8 mjeseci po obraćanju za dostavljanjem informacija. Da je tužitelj dana 17.12.2025.godine uložio prigovor o kojem je odlučeno donošenjem osporenog rješenja dana 08.01.2026.godine, kojim je prigovor tužitelja u cijelosti odbijen. Da je u donošenju osporenog rješenja tuženi povrijedio odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH, konkretno čl.19. i 20. Potom, da je prvostepeno rješenje i rješenje kojim se odlučilo o prigovoru donijeto od strane istog lica – rukovodioca organa tj. direktora i prokuriste, čime je tužitelju uskraćeno pravo na djelotvoran pravni lijek iz člana. 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama i člana 13. Evropske konvencije o ljudskim pravima, jer je o njegovoj žalbi u drugom stepenu odlučivao „isti organ i isto lice“ koje je donijelo negativnu prvostepenu odluku, usljed čega je žalba tužitelja tj. prigovor u konkretnom, izbio svoj smisao i svoju svrhu (načelo devolutivnosti). S tim u vezi, tužitelj je podnio predmetnu tužbu osporavajući navedeno rješenje, s prijedlogom da se tužba uvaži, rješenje poništi i predmet vati tuženom organu na ponovno odlučivanje, te da se tuženi ujedno obaveže i na naknadu troškova postupka koji se tiču sastava tužbe u iznosu od 1.120,00 KM, te takse na tužbu i presudu po odluci suda.

Odgovorom na tužbu predloženo je da se tužba odbije kao neosnovana, a da se tužitelj obaveže na naknadu troškova postupka u iznosu od 1.500,00 KM, na ime sastava odgovora na tužbu, i taksu na odgovor na tužbu.

Tužba je osnovana.

Nakon što je razmotrio tužbu, odgovor na tužbu i sve upravne spise, sud je ispitao zakonitost osporenog rješenja, pa je, cijeneći zahtjev, navode i razloge istaknute u tužbi i odgovoru na tužbu, kao i sve odlučne činjenice, dokaze i podatke iz predmetnih upravnih spisa, odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Tužitelj je zahtjevom od 03.03.2025.godine tražio od tuženog da mu se dostave podaci u vezi sa objavljenim javnim pozivima za popunu upražnjenih radnih mjesta u periodu od 01.01.2003.-31.12.2014.godine, koliko je primljeno radnika i na kojim radnim mjestima, da li je bilo žalbi na donijeta rješenja o prijemu u radni odnos, i ko su žalitelji, da je tuženi dana 24.10.2025.godine dostavio tražene informacije rješenjem br.01-6532/25, da je institucija ombudsmena dana 10.11.2025.godine donijela Preporuku u vezi sa žalbom tužitelja, da je tuženi dana 25.1.20205.godine ponovno dostavilo tražene podatke uz napomenu da informacije ne uključuju lične podatke podnosioca žalbi, a sve u konotaciji sa propisima o zaštiti ličnih podataka. Na ovo rješenje tužitelj je izjavio prigovor ustrajavajući na dostavljanju informacija kako je traženo (faktički radi se samo o ne dostavljanju informacija u pogledu ličnih podataka podnosioca žalbi na rješenja o prijemu u radni odnos), a o prigovoru je tuženi odlučio donošenjem osporenog rješenja br. 01-114/25 od 08.01.2025.godine.

U prethodnom ispitivanju tužbe sud je našao da je ista dozvoljena i podnijeta od strane ovlaštenog lica, tj. Pašalić Hamze, koji je rješenjem Ministarstva pravosuđa i uprave br. UPI-06/1-04-005412/25 od 11.03.2025.godine, upisan u registar udruženja TK, kao predsjednik udruženja, te kao takav udruženje predstavlja i zastupa (čl.4. rješenja), a njega po izdatoj punomoći advokat Emir Mujezinović.

U daljem, sud nalazi da su osnovani navodi tužitelja u pogledu njegove aktivne legitimacije za podnošenje predmetne tužbe. Imajući u vidu prirodu tužitelja kao udruženja građana pod nazivom „Ne diskriminacija, ne mobing“ nesporno je da tužitelj u konkretnom slučaju djeluje kao „društveni kontrolor“ u postupcima zaštite prava radnika i kontrole zakonitosti u postupcima zapošljavanja. U tom smislu, pravilno se tužitelj pozvao na standarde uspostavljene presudom Evropskog suda za ljudska prava (skraćeno Evropski sud) u predmetu Magyar Helsinki Bizottsag protiv Mađarske (predstavka br.18030/11) od 08.11.2026.godine. U navedenoj odluci, Evropski sud je naglasio da, kada nevladine organizacije zahtijevaju pristup informacijama od javnog značaja radi provođenja javne debate ili kontrole rada javnih organa, njihovo pravo na pristup informacijama uživa zaštitu u okviru čl.10. Evropske konvencije o ljudskim pravima.

S obzirom na to da se traženi podaci odnose na javne konkursne procedure za prijem u radni odnos, to se i radi o informacijama od očiglednog javnog interesa. Transparentnost u zapošljavanju u javnom sektoru je ključna za sprečavanje korupcije i diskriminacije, što je u direktnoj korelaciji sa djelatnošću tužitelja.

Suprotno rezonovanju tuženog u konkretnoj pravnoj stvari nema mjesta odbačaju tužbe, s pozivom na odredbu čl.4. i 8. Zakona o upravnim sporovima FBiH¹ (skraćeno: ZUS) U

¹ "Službene novine Federacije BiH", broj 9/05

konkretnoj pravnoj stvari radi se o subjektu protiv čijeg se akta može pokrenuti upravni spor, a na osnovu sljedećih razloga:

Iz uvida u Statut tuženog (čl.3.) i Odluku o prijenosu udjela Federacije BiH² nesporno proizilazi da je tuženi u 100% vlasništvu JP Elektroprivreda BiH doo Sarajevo. Budući da je Federacija BiH većinski vlasnik kapitala u JP Elektroprivreda BiH, tuženi predstavlja dio javnog sektora organizovan unutar Koncerna u smislu čl.4. i 8. ZUS.

Iako je tuženi organizovan kao privredno društvo (d.o.o.) on obavlja djelatnost od opšteg/javnog interesa (eksploatacija mineralnih sirovina-uglja), koja je strateški ključna za energetska stabilnost i funkcionisanje javnog elektroenergetskog sistema FBiH. Prema standardima upravnog prava, pravna lica koja obavljaju djelatnost od javnog interesa i kojima je država (direktno ili putem vladajućeg društva pod kontrolom države) povjerala na upravljanje prirodna bogatstva, smatraju se subjektima sa javnim ovlaštenjima.

Član 4. ZUS propisuje da se upravi spor može voditi protiv akata držanih organa ali i ustanova i drugih pravnih lica kada u vršenju javnih ovlaštenja rješavaju u upravnim stvarima. S obzirom na to da je osporeni akt donesen u okviru zakonom povjerenih funkcija koje tuženi vrši kao dio elektroenergetskog sistema, te da se njime autoritativno odlučuje o pravima /obavezama pojedinca, to i osporeno rješenje ima karakter upravnog akta.

Znači, uzimaju se dva kriterija. U pogledu vlasničkog kriterija, činjenica da cjelokupni osnovni kapital tuženog pripada JP Elektroprivreda BiH d.d. Sarajevo (koja je pod kontrolom Federacije BiH) potvrđuje potpunu institucionalnu i finansijsku zavisnost rudnika od javnog sektora (kako je to i navedeno na službenoj web stranici tuženog). S druge strane, i funkcionalni kriterij je ispunjen, jer je taj kapital, prema statusnim dokumentima, trajno angažovan u svrhu obavljanja djelatnosti opšteg interesa, čime tuženi prestaje biti klasični tržišni subjekt i postaje instrument javne vlasti za obezbjeđenje energetske stabilnosti. U pogledu navedenog je i Preporuka ombudsmena br. P-357/25, koja se nalazi u spisu predmeta.

Ispitujući navode tužitelja u pogledu dužine trajanja postupka, to što je tuženi organ dodatno tražene informacije dostavio sa zakašnjenjem od 8 mjeseci u konkretnoj upravnoj stvari nije od odlučnog značaja za ocjenu zakonitosti samog akta. Iako takvo postupanje predstavlja povredu načela efikasnosti i rokova propisanih Zakonom o slobodi pristupa informacijama³ (skraćeno ZOSPI), sam čim naknadnog dostavljanja informacija ne konvalidira (ne osnažuje) prethodne procesne nedostatke, ali ni ne uključuje pravo tužitelja da pobija zakonitost donesenog rješenja isticanjem navedene povrede, budući da su podaci dostavljeni.

Nadalje, kao ključni razlog za poništenje pobijanog rješenja, sud izdvaja činjenicu da je i prvostepeno rješenje, kao i rješenje po prigovoru, donijelo isto lice- direktor i prokurista tuženog. Ovakvo postupanje je u direktnoj suprotnosti sa temeljnim načelima upravnog postupka, a naročito sa načelom dvostepenosti i objektivnosti. Nedopustivo je da ista lica koja su donijela prvostepeni akt, odlučuju i o pravnom lijeku (prigovoru) izjavljenom protiv istog tog akta. Takva situacija dovodi do „jedinstva vlasti“ u okviru jednog postupka, čime se direktno obesmišljava institut prigovora kao pravnog lijeka i narušava pravo na nepristrasno odlučivanje.

Iz sadržaja odredaba člana 19. i 20. ZOSPI proizilazi da je svaki javni organ tj. subjekt dužan da odredi službenika za informisanje koji obrađuje zahtjeve sačinjene u smislu ovog zakona, kao i Vodič koji svakom licu omogućava pristup informacijama pod kontrolom javnog organa i koji naročito uključuje: informacije potrebne za obraćanje javnom organu i službeniku

² „Sl.novine FBiH“, br.4/09

³ "Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 32/01 i 48/11

za informiranje; bitne elemente postupka podnošenja zahtjeva zajedno sa uzorkom za informisanje, bitne elemente postupka podnošenja zahtjeva zajedno sa uzorkom zahtjeva u pisanoj formi; informacije o vrstama izuzetaka, postupku pristupa informacijama, troškovima umnožavanja, o pravnim lijekovima i svim bitnim rokovima.

Znači, javni organ tj. subjekt dužan je da odredi službenika za informisanje koji obrađuje zahtjeve sačinjene u smislu ovog zakona. Nakon određivanja službenika za informisanje njegovo ime i podaci za kontaktiranje dostavljaju se ombudsmenu.

Potom, odredbom člana 14. stav 4. istog Zakona proizilazi da nezadovoljna stranka protiv rješenja donesenog po njenom zahtjevu može podnijeti prigovor rukovodiocu organa u roku od osam dana od dana prijema rješenja.

Iz sadržaja i smisla citiranih odredaba slijedi, da je procedura vezano za postupanje nadležnih javnih organa tj. subjekata u postupku po zahtjevu za pristup informacijama propisana na način da službenik za informisanje obrađuje zahtjeve, s tim da tim Zakonom nije izričito i jasno propisano da li taj službenik u ima nadležnog javnog organa može da donosi i potpisuje prvostepena rješenja donošena po zahtjevima stranaka, ili ih potpisuje neki drugi službenik ovlašten od rukovodioca tog organa na osnovu posebnog zakona, ili sam rukovodilac, ali se može zaključiti da je intencija zakonodavca da o prigovorima stranaka izjavljenim protiv prvostepenih rješenja odlučuje rukovodilac organa (budući da se prigovor podnosi rukovodiocu organa).

U konkretnom slučaju, iz sadržaja oba upravna rješenja proizilazi da su ih donijeli direktor i prokurista tuženog, koji zasigurno nisu službenici za informisanje. Tuženi organ je, postupajući na navedeni način, povrijedio pravilo o dvostepenosti postupka u vezi odlučivanja o zahtjevima stranaka za pristup informacijama, a koja dvostepenost je izričito propisana ZOSPI.

Sud posebno primjećuje da na web stanici tuženog organa nije moguće pronaći Vodič za pristup informacijama iz člana 20. stav 1. ZOSPI, koji Vodič je tuženi, shodno tim odredbama, bio dužan donijeti i objaviti, i koji svakom licu omogućava: informacije potrebne za obraćanje javnom organu i službeniku za informiranje; bitne elemente postupka podnošenja zahtjeva zajedno sa uzorkom za informisanje, bitne elemente postupka podnošenja zahtjeva zajedno sa uzorkom zahtjeva u pisanoj formi; informacije o vrstama izuzetaka, postupku pristupa informacijama, troškovima umnožavanja, o pravnim lijekovima i svim bitnim rokovima, kao i uvid u indeks registar u skladu koji sadrži vrste informacija koje su pod kontrolom javnog organa, oblik u kojem su informacije dostupne, kao i podatke o tome gdje se može pristupiti tim informacijama.

Na koncu, valja ukazati i na primjenu čl. 8. ZOSPI, a na kojem prigovoru tuženi zasniva svoj odgovor na tužbu. Kada se zahtjev odnosi na lične podatke, u konkretnom slučaju, identifikacione podatke osoba primljenih u radni odnos, javni organ tj. subjekt je dužan provesti test javnog interesa. Međutim, ova obaveza provođenja testa nije jednostrana, kako to tužitelj pogrešno smatra. Iako je primarni teret na javnom organu da obrazloži štetu po privatnost lica, na tužitelju leži obaveza da pruži dostatnu argumentaciju o tome zašto smatra da je u predmetnom slučaju interes javnosti da sazna identitet tih lica pretežniji od njihovog prava na privatnost. U upravnom sporu tužitelj ovaj interes ne može zasnivati na paušalnim tvrdnjama tj. nikakvim tvrdnjama. Kako se radi o podacima koji se tiču javnih konkursnih procedura, to je tužitelj bio dužan precizirati na koji način bi otkrivanje identiteta primljenih kandidata doprinijelo transparentnosti postupka, sprečavanju potencijalne diskriminacije ili mobinga, posebno imajući vidu period za kada se traže podaci a to je 2023. i 2024. godina.

S druge strane, tuženi u osporenom rješenju nije izvršio pravilno vaganje iz člana 8. Zakona. Organ nije analizirao da li se svrha transparentnosti (koji sublimira tzv. test javnog interesa) mogla postići i bez otkrivanja ličnih podataka, ili, suprotno tome, da li je sam proces zapošljavanja u javnom sektoru po svojoj prirodi takav da kandidati moraju pristati na veći stepen izloženosti javnosti, ili se identitet žalilaca može zaštititi odbijanjem davanja informacija u smislu relevantne zakonske regulative, te je potrebno da o tome da dostatno obrazloženje.

Obzirom da su oba aktera, i tužitelj i tuženi, propustili da detaljno argumentuju postojanje ili nepostojanje javnog interesa, što je u skladu i sa relevantnim odredbama ZOSPI i Zakona o zaštiti ličnih podataka⁴, sud smatra da je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno, što je dodatni razlog za poništenje rješenja i vraćanje na ponovni postupak.

S obzirom na izloženo, primjenom odredaba člana 12. stav 1. tačka 1. 2. i 4., i člana 36. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima⁵, valjalo je odlučiti kao u izreci presude.

U skladu sa odredbama člana 57. ZUS, u ponovnom postupku tuženi je, bez odlaganja, dužan otkloniti nedostatke na koje se ukazuje ovom presudom, nakon čega će, vodeći računa o pravilnoj primjeni materijalnog prava, kao i pravnim shvatanjima i uputama sadržanim u presudi, o prigovoru tužioca donijeti novo, na zakonu zasnovano rješenje, koje će obrazložiti u smislu odredaba člana 207. stav 2. Zakona o upravnom postupku⁶.

Z a p i s n i č a r

Mirjana Kanjić, s.r.

S u d i j a

Mihaela Jovanović, s.r.

POUKA: Protiv ove presude nije dozvoljena žalba.

TACNOST PREPISA OVJERAVA-POVRUQUE
Predsjednik vijeća / dija

Ovlašteni radnik suda

⁴ „Službeni glasnik BiH”, broj 49/06, 76/11 i 89/11 - ispravka

⁵ „Službene novine Federacije BiH”, broj 9/05

⁶ „Sl. novine Federacije BiH”, broj 2/98 i 48/99